

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 327.

83de Møde.

Løverdagen den 25de Mai.

(Forts.)

David (fortsat): Det er Statens Sag, man taler; thi det er af den høieste Vigtighed for Staten, at den har en oplyst og nidkær og reiskaffen Embedsstand. Men denne Embedsstand kan Staten ikke have, uden at vederlægge dens Tjeneste saa godt, at det kan være en Spore til at indtræde i Statens Tjeneste, og skal Staten betale Embedsmanden saaledes, medens han røgter sit Kald, og slet ikke give ham eller hans Efterladte Pension, fordi Konnen allerede indeholder et tilstrækkeligt Vederlag, ikke blot for at kunne leve i de Aar, han kan yde Tjenesten, men ogsaa for at kunne sørge for den Tid, der ikke udebliver, hvor han enten har at sørge for sin Families Fremtid eller for sig selv, naar Kræfterne saaledes ere aftagne, at han maa træde ud af Statens Tjeneste, saa vil det blive en saa kostbar Maade at lønne Statens Tjenere paa, at ingen Stat vilde kunne udholde det; thi da maatte enhver Embedsmands Løn indeholde det Tilstrækkelige, for at Manden og Faderen selv kunde opspare det Nødvendige, istedetfor at Staten, som giver Pension, overtager alle Chancerne og høster al den Fordeel, som opstaaer deraf, at en Mængde Embedsmænd døe ugifte eller førend det Tidspunkt træder ind, hvor der kunde blive Spørgsmaal om, at de af deres Opsparing skulde forsørge sig paa deres gamle Dage, eller om deres Families Forsørgelse. Det er derfor, at man ved en fornustig Pensionslov i Forbindelse med en fornustig Gageringsplan kan spare i finantsiel Henseende, fordi Staten gaar frem paa selvsamme Maade som et Assurance-Compagnie; den har Fordeel af alle dem, som ikke komme i de uheldige Tilfælde, mod hvilke den ved Pensionen assurerer, og den kan derfor sikke Alles For-

sørgelse paa en langt mindre bekostelig Maade, end naar alle Enkelte selv skulde gjøre det og bære Risicoen.

Jeg har allerede ved Begyndelsen af mit Foredrag antydnet, at jeg troer, at den sidste arede Taler for Kjøbenhavns Amts 1ste District (Hall) har havt høilig Uret i at mene, at der finder Modsigelse Sted mellem de af mig yttrede Anskuelser i Roeskilde og her; jeg troer, at, naar han vil sammenligne den Scala, som blev forelagt i Roeskilde med den af Udvalget foreslaaede, vil han finde en saa himmelvid Forskiel mellem disse to Scalaer, at jeg ikke behøver nærmere at gaae ind paa dette Punkt. Det er sandt, at jeg i Roeskilde formeente, at man efter en meget lang Tjenestetid burde lade indtræde den fulde Pensionering eller tilstaae Bedkommende 100 pCt. af Gagen, naar han havde tjent 50 Aar og derover, og at jeg igaar erklærede, hvad den arede Taler dog ikke vil have lagt Mærke til, at jeg ikke troer, at man behøvede at stige højere op end til 75 pCt., men den arede Rigsdagsmand burde heller ikke have undladt at lægge Mærke til, at jeg igaar anførte som en af Grundene hertil, at de uvisse Indtægter vilde for en stor Deel Embedsmænd blive forvandlede til visse, og da nu efter Pensionsloven, baade efter det Forslag, som blev fremlagt i Roeskilde og efter det Forslag, som her foreligger, de uvisse Indtægter skulle beregnes med en Trediedeel Afdrag, saa vil han see, at denne Forandring af min tidligere Anskuelse er meget vel begrundet. Forøvrigt ligger der vel ogsaa i Statens forskjellige finantsielle Tilstand i 1846 og 1850 en Grund, som vel kunde foranledige, at man kunde modificere sine Anskuelser af, hvorvidt Scalaen burde stige op, uden at jeg derfor troer, at man er berettiget til deraf at udlede, at jeg skulde have aldeles skiftet Mening i denne Sag. Men, naar det arede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste District